

U s n e s e n í

Krajský soud v Českých Budějovicích jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zdeňky Sedlákové a soudců JUDr. Bohuslava Petra, Ph.D. a Mgr. Kamily Drábkové rozhodl v exekuční věci oprávněného [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], proti povinnému [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], zastoupenému JUDr. Michalem Račokem, advokátem se sídlem Štěpánská 49/663, Praha 1, o návrhu povinného na zastavení exekuce, o odvolání povinného proti usnesení Okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 5.6.2015, č.j. 48 EXE 1844/2014-210,

t a k t o :

Usnesení soudu prvního stupně se **z r u š u j e** a věc se mu **v r a c í** k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným usnesením soud prvního stupně zamítl návrh povinného na zastavení exekuce, který tvrdil a prokazoval zánik vymáhané pohledávky v důsledku započtení pohledávky, která mu měla vzniknout podle § 147 insolvenčního zákona, neboť insolvenční návrh právního předchůdce oprávněného vůči právnímu předchůdci povinného byl pravomocně zamítnut. Započítávaná pohledávka představuje náhradu škody, která vznikla společnosti KLAOS, s.r.o. po neúspěšně podaném insolvenčním návrhu. Okresní soud dovodil, že započítávaná pohledávka nebyla dosud splatná a nebyla ani přiznána soudem podle § 147 odst. 2 insolvenčního zákona, a proto nebyla podle § 1987 odst. 2 způsobilá k započtení.

Proti tomuto usnesení se odvolal povinný s argumentací, že se jednalo o splatnou pohledávku, neboť splatnost nastala podáním žaloby povinného, která byla soudu doručena dne 4.7.2011, řízení bylo vedeno pod sp. zn. 23 C 232/2011 a skončilo pravomocným zastavením dne 25.4.2013. Nesprávný je i názor, že by pohledávka z titulu náhrady škody podle insolvenčního zákona musela být soudem přiznána, jediným rozdílem oproti pohledávce z náhrady škody podle občanského zákoníku je její prekluze a nikoliv promlčení. Zaniknout však může jen právo, které již vzniklo, a proto názor okresního soudu, že pohledávka podle insolvenčního zákona vzniká až soudním rozhodnutím, je nesprávný. Třetí námitku uplatnil povinný při odvolacím jednání, a sice, že neexistuje ani vymáhaná pohledávka, která již zanikla, jak to má vyplývat z odůvodnění insolvenčního soudu – Krajského soudu v Praze ze dne 22.10.2014, č.j. KSPH 55 INS 2807/2009-A-225 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 26.2.2015, č.j. KSPH 55 INS 2807/2009, 1 VSPH 2275/2014-A-240. Ten zjistil, že obligační pohledávka, která byla zajištěna směnkou, z níž vzešel exekuční titul, zanikla, a tudíž nelze vykonat ani tento exekuční titul. Odvolatel navrhl, aby usnesení soudu prvního stupně bylo změněno tak, že se exekuce zastavuje.

Oprávněný navrhl usnesení soudu prvního stupně potvrdit s odkazem na § 1986 občanského zákoníku, neboť povinný je již čtvrtým držitelem vymáhané pohledávky a povinný mohl při několikerém postoupení pohledávky započíst svou pohledávku jen vůči prvnímu a poslednímu věřiteli.

Krajský soud v Českých Budějovicích jako soud odvolací na základě zjištění, že přípustné odvolání (a contrario § 202 o.s.ř.), bylo podáno včas, ve lhůtě stanovené v § 204 o.s.ř. oprávněnou osobou (účastníkem řízení - § 201 o.s.ř.) po přezkoumání napadeného usnesení podle § 212a odst. 1, 5 a 6 o.s.ř. a po provedeném odvolacím jednání dospěl k závěru, že odvolání povinného je důvodné.

Podle § 147 odst. 1 insolvenčního zákona, bylo-li řízení o insolvenčním návrhu zastaveno nebo byl-li insolvenční návrh odmítnut vinou insolvenčního navrhovatele, má osoba, které zahájením insolvenčního řízení a opatřeními přijatými v jeho průběhu vznikla škoda nebo jiná újma, právo na náhradu takové škody nebo jiné újmy vůči insolvenčnímu navrhovateli. V pochybnostech se má za to, že insolvenční navrhovatel zavinil zastavení insolvenčního řízení nebo odmítnutí insolvenčního návrhu. Podle odstavce 2 právo na náhradu škody nebo jiné újmy podle odstavce 1 lze uplatnit také tehdy, byl-li insolvenční návrh zamítnut; to neplatí, jestliže insolvenční návrh byl zamítnut proto, že dlužník po jeho podání splnil závazky, které osvědčovaly jeho úpadek, nebo proto, že se s věřiteli dohodl na jiném způsobu plnění těchto závazků, anebo z důvodu uvedeného v § 143 odst. 3. Podle odstavce 4 žalobu, kterou uplatňuje práva podle odstavce 1 až 3, musí dlužník podat nejpozději do šesti měsíců ode dne, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí, jímž se končí řízení o insolvenčním návrhu, a jiná osoba nejpozději do šesti měsíců od zveřejnění tohoto rozhodnutí v insolvenčním rejstříku; o žalobě však nelze rozhodnout před právní mocí tohoto rozhodnutí. Nejde o incidenční spor. Podle odstavce 5 nebyla-li včas podána žaloba o uplatnění práva podle odstavců 1 a 2, právo na náhradu škody nebo jiné újmy podle odstavců 1 a 2 tím zaniká.

Odvolací soud se nejdříve zabýval otázkou existence započítávané pohledávky, neboť neexistující pohledávku nelze podle § 1982 zák. č. 89/2012 Sb. – dále jen o.z. započíst. Z citovaného § 147 odst. 4 a odst. 5 vyplývá, že nárok na náhradu škody bylo třeba v konkrétní věci uplatnit do šesti měsíců ode dne, kdy byl vůči společnosti KLAOS, s.r.o. zamítnut insolvenční návrh, resp. kdy jí bylo doručeno rozhodnutí, jímž se končí řízení o insolvenčním návrhu. Jestliže taková žaloba podána nebyla, právo na náhradu škody zaniklo. Nejsou žádné pochybnosti o tom, že se jedná o prekluzi nároku podle § 654 odst. 1 o.z. Podle tohoto ustanovení, nebylo-li právo vykonáno ve stanovené lhůtě, zanikne jen v případech stanovených zákonem výslovně. K zániku práva soud přihlédne, i když to dlužník nenamítne. Na tomto závěru nemění nic ani fakt, že žaloba na náhradu škody byla podána před zrušením usnesení o zamítnutí návrhu na zjištění úpadku Nejvyšším soudem, řízení bylo zahájeno dne 4.7.2011, ale v důsledku zpětvzetí žaloby a zastavení řízení nastal stav, jako by nárok u soudu nebyl uplatněn. Insolvenční návrh právního předchůdce oprávněného na zjištění úpadku dlužníka KLAOS, spol. s r.o. byl podruhé zamítnut usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 22.10.2014 a žádná nová žaloba již podána nebyla. S ohledem na neexistenci započítávané pohledávky, přičemž k zápočtu mělo dojít dopisem ze dne 22.12.2014, se soud již nemusel zabývat její splatností. Lze ještě doplnit, že podle § 1983 o.z. se k prohlášení o započtení učiněném pod podmínkou nepřihlíží.

Odvolací soud se tedy ztotožňuje se závěrem okresního soudu, že vymáhaná pohledávka nezanikla zápočtem, ale povinný během odvolacího řízení uplatnil novou, dosud okresním soudem neřešenou námitku, že důvodem zastavení exekuce je neexistence

vymáhané pohledávky, která měla jako zajišťující závazek zaniknout spolu se zánikem obligačního závazku v důsledku jeho započtení, což povinný prokazuje insolvenčními rozhodnutími.

S ohledem na to, že se jedná o novou přípustnou skutečnost (§ 254 odst. 6 o.s.ř.), která dosud nebyla soudem prvního stupně řešena, zrušil odvolací soud napadené usnesení podle § 219a odst. 2 ve spojení s § 213 odst. 4 o.s.ř. a věc vrací okresnímu soudu k dalšímu řízení (§ 221 odst. 1 písm. a) o.s.ř.).

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení je možno podat dovolání z důvodů uvedených v § 237 o.s.ř. k Nejvyššímu soudu ČR v Brně ve lhůtě dvou měsíců od doručení usnesení odvolacího soudu; dovolání se podává u Okresního soudu v Českých Budějovicích.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 1. září 2015

JUDr. Zdeňka S e d l á k o v á , v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Švepešová